

Petr, Alžběta a Anežka. Děčínské plavání má o talenty postaráno

28.10.2020

Petr Šolín, Alžběta Blažková a Anežka Žáčková patří mezi nejlepší závodníky Plaveckého klubu Děčín.

Tři děčínské plavecké naděje. Zleva Petr Šolín, Alžběta Blažková a Anežka Žáčková. | Foto: DENÍK/Jaroslav Zeman

Plavecký klub v Děčíně má mezi sporty v celém [městě](#) velmi pevné místo. Má hromadu dětí, dobré trenéry, ale hlavně skvělé výsledky. Trenérské duo Petr Rouček – Jan Mareš má ve svých řadách několik nadějných talentů.

V prostředí děčínského aquaparku jsme si za přítomnosti Petra Roučka povídali se třemi velmi talentovanými závodníky. „Co je nejlepší na plavání? No přece to, že jste ve vodě,“ vyhrkli shodně Petr Šolín, Alžběta Blažková a Aneta Žáčková. Rozhovor se změnil v opravdu velmi zábavných 40 minut.

Na úvod klasická sportovní otázka. Jak jste se dostali k plavání?

Petr: Já jsem chodil na florbal. Když jsem si ale zlomil ruku, doktorka mi řekla, že bych měl asi

zkusit jiný sport. Prý mám zkusit něco s vodou. Tak jsem zkusil plavání. Začal jsem v sedmi letech, chytlo mě to od začátku.

Bětko: Bratr pana trenéra se zná s mou mamkou. Ten jí řekl, že v Děčíně vznikl plavecký klub. Mě se do toho moc nechtělo, chodila jsem na gymnastiku. Mamka mě ale přemluvila. Plavu pátým rokem a moc mě to baví.

Anežko: Já chodila na keramiku, spíše jsem navštěvovala výtvarné kroužky. Na plavecký nábor mě přemluvil, ať zkusím jít na nábor. Uměla jsem jenom prsa. Začala jsem ve skupině C 1, pak mě šoupli do „béčka“ a po půl roce do „áčka“. Přitom jsem neměla moc ráda vodu, pro mě bylo spíše ježdění na [kole](#). Teď mě plavání neskutečně baví, nedokážu si představit, že bych neplavala. Jinak plavu tři roky.

Vzpomenete si, jaké byly vaše plavecké začátky?

Anežko: Bylo to těžké, musíte umět všechny styly. Začala jsem stylem prsa. Já mám teď trochu problém, že mi nejdou nohy.

Bětko: Já jsem začala taky stylem prsa, učil mě tatka. Pak přišel kraul, ten je lehčí, jenom tam tak plácáte rukama. Prsa mi jdou sice nejlépe, ale přestávají mě bavit. Problém mám spíše v tom, že mám slabé a malé ruce.

Petr: Já to mám podobně. Začínal jsem na prsou, pak přešel na kraula. A ty nohy mi taky trochu váznou.

Doma jistě máte hromadu medailí. Která je pro vás ta nejcennější?

Petr: Já jsem vyhrál závody O cenu primátorky. Takže mám doma velkou zlatou medaili.

Trenér Rouček: Petr je o rok mladší, než holky. Nemohl tedy ještě startovat na republice, plaval jenom krajské závody. Na podzim ho první republika teprve čeká.

Bětko: Já mám doma zlatou medaili ze zimního mistrovství republiky a pak bronzovou z letní.

Anežko: Pro mě je zatím nejlepší medaile za druhé místo. Ale bohužel to nebylo na republice, tam jsem se ještě neumístila. Nejlépe jsem tam byla zatím čtvrtá, společně s Bětkou. Na medaili nám tehdy scházelo pár setin. To jsme byly zralé si jít rozbít hlavu o zeď (smích). Já jsem spíše na krátké tratě, trenéři mi ale říkali, že mám našlápnuto, abych tu medaili na republice urvala.

Když jsme u těch tréninků. Kolik času vám v týdnu zaberou?

Petr: Trénujeme každý den, jen před závodem nemáme v pátek ranní trénink.

Anežko: Po těch ranních trénincích jsme pak ve škole usínali na lavicích. Paní učitelka se divila (smích).

Trenér Rouček: V pondělí je odpoledne plavání, další den je posilovací cvičení, jóga. A plavání. Ve středu plavání a posilovna. Ve čtvrtek jenom plavání. Pátek je pak trénink podle toho, kdy jsou závody.

Máte u sebe doma pro své diplomy a medaile speciální místo?

Petr: Máme doma takový dřevěný věšák. Je tam napsané plavec a dokonce Petr (smích).

Bětko: Já mám pro změnu šanony a věšáčky.

Anežko: Máme doma nástěnku. Na jedné straně diplomy, na druhé medaile. Je pěkně nakřivo (smích).

Všichni jste říkali, že milujete závody. Jste před nimi nervózní?

Petr: Jo, jo. Musím si dát nějaké hroznové cukry (smích).

Anežko: Já taky. Jako Péťa si dávám taky cukry, kvůli psychice. Pak mě to strašně nakopne. Jsem schopná sníst celé balení. Nejvíce se bojím, aby mě nediskvalifikovali.

Petr: Sníš celé balení a pak tě bolí břicho (smích).

Bětkka: Když je polohovka, tak jsem úplně zhroucená. Málem brečím z toho, když se stane „nehoda“ a trenér mě nominuje na „pajdu“ motýla.

Musíte si hlídat [jídelníček](#)?

Bětkka: Já si to musím hlídat v tom smyslu, že musím jíst prostě víc.

Petr: Já jídlo miluji, voda hodně vyčerpává (smích). Samozřejmě jíme i na závodech, jednou byly i palačinky.

Anežka: Já zase musím jíst víc maso, protože mu moc nedávám. Na závodech samozřejmě na jídlo chodíme. Jednou trenéři vybrali dvě jídla, která se nedala jíst. Třeba to houbové rizoto, to bylo něco (smích).

Sledujete v televizi vrcholové závody v plavání?

Petr: Ale jo, než jdu spát, tak na něco kouknu.

Bětkka: Moc ne. Jedině, když se někde objeví Michael Phelps. Jinak mě koukat moc nebaví, radši mám vlastní závody. Barbora Seemanová pak natáčí videa, která jsou zaměřená na techniku. Na to se občas mrknu.

Anežka: Moc nekoukám. Spíše, když je video o nějaké technice.

Jaké je vaše nejoblíbenější plavecká disciplína?

Anežka: Plavu maximálně dvoustovku. Mám ráda prsa.

Petr: Kraul, 50 metrů. To je prostě můj [život](#) (smích).

Bětkka: Stovka prsa.

Jistě máte sportovní vzor?

Všichni: Michael Phelps.

Můžete prozradit, jaký nejhorší zážitek jste v plavání zažili?

Anežka: Když mě diskvalifikovali na mých prvních závodech. Byl to volný způsob a já v půlce [bazénu](#) přešla s kraula na prsa. Nikdo mi neřekl, že se to takhle nesmí.

Bětkka: To bylo na republice, když jsem byla čtvrtá a na medaili scházely snad dvě setiny. Brečela jsem více, než když mě jedno diskvalifikovali.

Petr: Mě ani jednou nediskvalifikovali. Nejvíc mě mrzelo, že jsem nedostal [ručník](#) (smích).

Kdyby chtěl někdo začít závodně plavat, proč by měl podle vás začít?

Anežka: Já jsem třeba ráda za ty ranní tréninky. Pěkně vás to probere. Paní učitelka je na nás pak hodnější. Třeba i při písémkách.

Bětkka: Pokud chce někdo začít s plaváním a plně se mu věnovat, nebude mít čas na jiné kroužky. Ale ani na [oslavu](#) kamarádky. Trenéři pro nás pak připravují různé akce, třeba sjíždění Labe.

Petr: Ty akce okolo jsou fajn. Já bych doporučil opravdu ty ranní tréninky, pak máte písemku za jedna (smích). A máme taky strašně hodné trenéry (smích).

Poslední otázka. Jaké máte plavecké sny?

Anežka: Chtěla bych se dostat do reprezentace a na olympiádu. Taky bych chtěla uplavat stovku motýlka.

Bětka: Já bych ráda do té reprezentace. Ale vím, že to bude hodně těžké.

Petr: Taky olympiáda, kraul. No, a pokud budu na závodech dostávat ručníky, budu je asi prodávat na Bazoši (smích).

Trenér Rouček: Nemáme zatím zkušenost s tím, že kdyby se někdo z našeho klubu posunul do nějaké lepšího, měl by blíž do reprezentace. Když jsme klub zakládali, schválně jsme nabírali hodně malé děti, abychom je tady měli co nejdéle. Myslím si, že reprezentaci si zasloužíte hlavně výkony. A ne tím, za jaký klub zrovna závodíte.

INFOBOX: PLAVECKÉ TALENTY Z DĚČÍNA

PETR ŠOLÍN

- 10 [let](#), sprinter, jeden z neúspěšnějších [českých](#) plavců ročníku narození 2010. Má rád míčové sporty, hlavně vybíjenou. Co se týče jídla, miluje kari od své mamky a burgry od svého tatky.

ALŽBĚTA BLAŽKOVÁ

- 11 let, mistryně republiky v plaveckém stylu prsa, jedna z nejtalentovanějších děčínských sportovkyň. Ráda jezdí na koni, chodí na dramatický kroužek. K jídlu má ráda hlavně maso.

ANEŽKA ŽÁCKOVÁ

- 11 let, sprinterka, hlavní zaměření – 50 a 100 m prsa, kandidátka na TOP 3 na mistrovství ČR. Také ráda jezdí na koni, nemá ráda basketbal. K jídlu si dá nejradyji řízek.